

80-årig, der stadig kan slå kraftspring

Oktavius Falkencrone finder, Horsens er en kedelig by, men har dog nu holdt byen ud i 46 år

En 80-årig, der ser ud som en 50-årig — uden paryk — er ikke nogen hverdagsfremtoning.

Klavermanden, pianostemmeren Oktavius Falkencrone er manden, der fylder 80 i morgen, og som fejrer dagen med at slå et kraftspring. Det påstår han i alt fald, at han stadig er i stand til, og når man kender hans vitalitet og fine kondition, er man ikke i tvivl om, at morgendagen vil blive fejret med den 80-årige i fuld vigør.

Falkencrone kom til Horsens i 1925. Han kom hertil fra København som en af de fremmeligste ud af ni søskende.

— Hvordan har De båret Dem af med at henleve 46 år i Horsens, Falkencrone?

— Det er mig også noget af en gåde, for i virkeligheden er Horsens jo en møgkedelig by! Horsens er jo også den af de jyske byer, der er gået forholdsvis mindst frem i indbyggertal.

— Men trods alt ...?

— Ja, trods alt ... da jeg mistede min kone i 1949, bad mine børn mig om at bevare deres barndomshjem, og det gik jeg ind på.

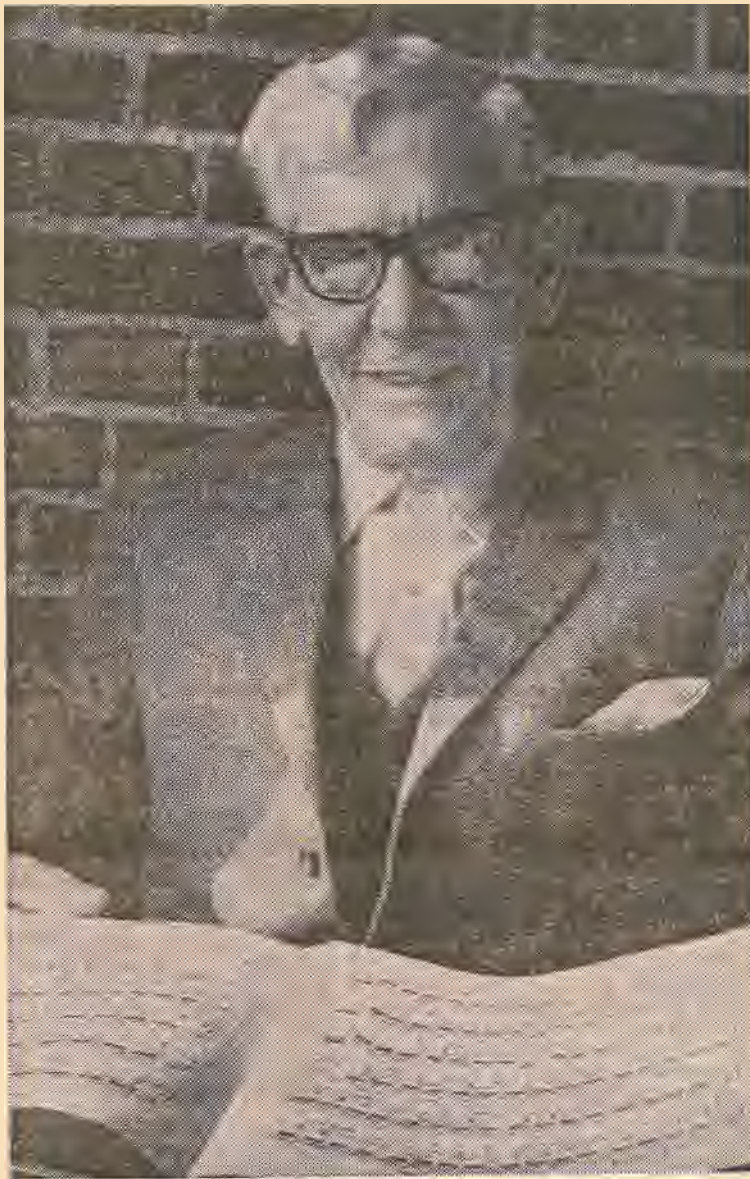
— De har haft gode dage i Horsens?

— Vel har jeg det. Jeg tror, at jeg har en vis tilpasningsevne, og desuden har jeg aldrig lidt af forløren ærgerrighed efter at nå op, i de store højder.

— De har ry for at være i besiddelse af en fremragende musikalitet?

— Lad mig sige det sådan, at vi ni børn lærte at spille allesammen, dels klaver, dels forskellige andre instrumenter. Fire af os brødre blev Idaverstemmere og instrumentmagere. Min far var klavermand og sørgede far, at nogle af os blev i branchen. Vi lærte allesammen at spille, fra vi var 10 til 14 år. Jeg blev konfirmeret en søndag — selvfølgelig — og kom i lære om mandagen, for jeg skulle lære et håndværk. Jeg var i lære i fire år og gik så på valsen — som „naver“ i Tyskland og Schweiz.

Jeg blev medlem af „Den skandinaviske Forening“ for rejsende håndværkere. Den var i sin fuldeste blomst i 1909, og jeg endte i Paris indtil 1. verdenskrig i 1914, da de fleste af os ilede hjem. Jeg begyndte som instrumentmager og klaverstemmer hos Hornung & Møller og var der i syv år til 1925, da firmaet tilbød mig at overtage filialen i Horsens. Det var i Smedegade 4, og resultatet blev altså, at jeg blev hængende i byen, hvor jeg fik mange fornøjelige venner — ikke mindst blandt de yngre medarbejdere inden for den lokale presse. En af de yngste — i hvert fald i sind — var Nicolaj Hurup, der fornylig fyldte 90 år. Dagen blev fejret i hans nuværende

En ungdommelig 80-årig

hjem i Nr. Åby på Fyn, og jeg var imponeret af hans enestående vitalitet.

—En partifælle måske?

— Jeg har stemt radikalt. Om jeg gør det endnu engang, ved jeg ikke.

Jeg er meget venstreorienteret, men hvem ved ...

Gjort af et godt stof

— De har været aktiv inden for musiklivet i Horsens?

— Ja, i 1940 var jeg med til at starte Musikforeningen. Det var sammen med Carl Th. Jørgensen, og man overtalte mig til at tage formandsposten, som jeg bestred i en del år.

— Var det ikke en utaknemlig opgave?

— Nåh, jeg synes nu egentlig, vi fik meget ud af det i betragtning af det materiale, der var for hånden. Man kan vel sige, at den bedste tid for vores arbejde kom, da Edmund Hansen fra Vejle blev dirigent for og leder af orkestret. Han havde betydelige evner som dirigent og vidste, hvad han havde med at gøre. Det er vistnok mere, end man kan sige om hans efterfølgere ...

— Oktavius Falkencrone, De fylder fire snese, det kan man ikke se på Dem. Har De altid ført et fornuftigt liv?

— Nej, absolut ikke. Ganske vist har jeg altid passet på med spiritus, men ellers har jeg med liv og lyst deltaget i alle andre tillokkende glæder og fornøjelser! Jeg ryger ikke mere. Om det er det, der er skyld i det, ved jeg ikke, men jeg tror i alt fald, at jeg kan slå et kraftspring endnu!

— Får De regelmæssig motion? De har jo en forbavsende kondition?

— Nej, intet i den retning, men tilsyneladende er jeg gjort af et godt stof.

— Har De et fødselsdagsønske?

— Lad mig sige det sådan, at jeg glæder mig til om 20 år at se, hvordan verden har udviklet sig til den tid. Jeg er jo fra en tid, da man i København endnu kørte med de gamle hestetrukne sporvogne, og nu oplever jeg jet-alderen. Ja, hvad der er sket i min levetid er forbavsende.

— Og nu har De lagt op? ,

— Ja, ja, men jeg har stadig mit værksted, hvor jeg morer mig med at stå og sætte min private bohav i fin stand.

Og ved De, hvad jeg kan grine af?

Jo, alene det, at jeg nu har levet under fire konger. Det er da sjovt.

Og ved De, hvad mit fødselsdagsønske er? Jo, for jeg er både politisk og socialt interesseret, og mit største ønske er, at krigen i Vietnam nu må holde op. Sådan er jeg indstillet.